

Nepodizani se dopis na titaku.
Pripoznata se priznačajna po 5
nrv. svaki redak. Oglašati od 8 re-
dakata stope 60 nč., za svaki redak
više 5 nč.; ili u slučaju otoporavanja
uz pogodbu sa upravom. Novci se
iliju poštarskom zaplatnikom (as-
segno postala) na administraciju
„Naše Sloga“ Ime, prezime i na-
tivni poim valja točno označiti.

Koncu list nedodje na vremena,
uko to je u odgovarajućem u otvo-
renu pismo, za koja se ne plaća
poštarske, ali se izvana napiše:
„Reklamacija“.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list.

„Sloga raste male listari, a zalogu sve pokvarit“. Nar. Pos.

Poziv na predplatu.

Ovim brojem počela je pred-
plata na „Našu Slogu“ za godinu
1890. Tom prilikom pozivljemo sve
naše čitatelje, da se iznova i na vreme
na naš list predplate, da tako uzmemo
gno već na početku godine znati
na čemu smo.

Sve one, koji nisu još do sada s
nami poravnali svoga računa, molimo
najzbiljnije, da to čim prije učiniti
izvole.

Ufamo se, da će nam ostali vjer-
ni svi dosadašnji predplatnici, koji
su nas u našem težkom poduzeću
svojski podupirali. Oni, koji nisu voljni
točno lista plaćati, neka nam to od-
mah jave, da njim list obustavimo,
da tako nebude kasnije neprilikah
nam ni njim.

„Naša Sloga“ stoji na godinu za
imućanje for. 5 a za seljake for. 2. Na
pol godine polovicu gornjih cieni.

Izpod ove cene nemožemo dati
nikomu lista. Tko je više zaostao iz-
platom neće više dobiti lista.

Uprava „Naše Sloga“.

Na početku 1890.

U zadnjem broju „Naše Sloga“
priobčili smo na prvom mjestu pro-
glas od godine 1879. na čitatelje
mlade „Naše Sloga“. U onih kratkih
poteklo načrtan jest program našeg
lista. Tekom dvadeset godina držao se
naš list triceno i ozbiljno svoga pro-
grama neodstupiv od istoga niti za
dlaku, u koliko išti zasieca u naš
rodni život.

Na početku svake godine obriču
uredićevo pojedinih časopisa, da će
ići ovim il omnim pravcem, da će za-
stupati ova il ona načela. Nama toga
obecanja netreba. Dosadašnji pravac

lista, dosadašnji naš rad jest program iztoknemo mljohovost i nemar naših
istomisljenika do našega lista. Ured-
skih Slavena jest prva i poslednja
točka našeg programa.

Da pako tu svrhu postignuti
uzmognemo, treba nam neobodno:
1. Točnih i redovitih predplatnika.
2. Rodoljubnih i požrtvovnih su-

radnika.

Što se se tice prvoga to je ljudskoga znanja.
Materijalne ili glavne pomoći, to se
nadamo, da nas dosadašnji predplat-
nici ostaviti neće. Tko pojmi i uva-
žuje našu narodnu borbu u Istri, tko
shvaća naš težki položaj u ovoj za-
puštenoj slavenskoj pokrajini, taj nam
materijalne pomoći zanekati nesmije.

U dradesetgodinjskoj borbi do-
kazali smo, da imademo životne snage
i volje, da uzradimo za naš bledni
narod sve što u naših slabašnih silah
stoji. Ako nebijuše naš uspjeh bolji i
veći nego li bijahu želje i nade orih,
koji nas pri tom svojski podupriče,
krivnja jest svakako veća u odnosu
u kojih živimo, negoli na nas. Nam
nije nikada uzmajnalo dubre volje i
potrebite utravnosti, no sila pogodjava
nadjačala je: često naša najbolja na-
stojanja. Mi previdjamo i za buduć-
nost zapriče i kojekakve nezgode,
nu sile neima na svetu, koja bi nas
makla niti za dlaku od našega narod-
noga programa.

Od naših sumišljenika i prijatelja
očekujemo jošte i drugu pomoć. List
naš imadu stalnoga urednika, koji je
dužan posvetiti sve svoje sile narod-
noj stvari. U koliko je u tom smjeru
odgovorio svojoj zadaci, nije naša,
du o tom sudimo. Narod je taj, da
svrhu reče.

Bio taj sud za nas i najne-
povoljniji, mi mu se neotimljemo, niti
ćemo na ikoga radi neuspjeha našu
krivnju spriti. No, priznavajuće svoje
slaboće, nemožemo od manje da ne-

istaknemo mljohovost i nemar naših
istomisljenika do našega lista. Ured-
nik, pa bio i najsposebiji i najmar-
tučka našeg programa.

Da bude i ostavljen sam sebi. Njemu
treba ne samo poticala već i pomoći

izvana. Danas, Bogu hvala, imademo

i u samoj našoj pokrajini muževa,
koji vladaju perom na svakom polju
radnika.

Imademo svećenika, odvjetnika, uči-
telja, trgovaca i gospodara, koji su kadi-
staki u svojoj struci napisati članka,

koji bi bili svakomu listu na ured. Od

takovih muževa očekujemo u nastavšo-
godini svestrenu pomoć.

Jedna struka i to valjda ponaj-
glavnija za naše čitatelje bila je do
sada žalobice vrlo slabo obrudjivana.

Taj mislimo naime razne grane narod-
noga gospodarstva. Naš puk u Istri
bavi se osobito sa poljedjelstvom, a
onaj, koji ga u tom poduči ili savje-
tuje, biti će mu najveći d'rođenitelj.

Naši svećenici, osobito paski pučki
učitelji, pozvani su u prvom redu, da
prednjače i u tom nevoljnom narodu.

Ovi poslednji proučavaju teoretički i
praktički kroz četiri godine na učite-
ljivu razne grane gospodarstva.

I kasnije kano učitelji imadu prigodu,
da se usavrše u toj struci na gospo-
darstvenih zavodih u Poreču ili u

Gorici. Narod imade podupuno pravo,
da u njih zahtjeva, da s njim podielle
sve ono, što su dobra i koristna u

toj struci naučili. Putem našega lista
mogu priobčiti svoje nazore i uspjehe
svoga mara i rada. To su dužni oni
svojoj saviesti i svomu zvanju.

Treba nam dakle materijalne i
duševne pomoći. U izobilju neima do-
duše ni jedne ni druge u našoj po-
krajini, no toliki bogei nismo, a da
nebismo mogli i u buduću uzdržati

jedini list za istarske Hrvate.

Svatko neka učini svoju dužnost,

lični svakog četvrtka sa četvrtim
časom.

Dopisi se uveravaju ako se i
potpisuju.

Nedjeljom i vikendom se uveravaju.
Predplata i polaznikom stoji 5
for. za seljake 3 for. za godinu.
Razmjerno for. 2, 1/2 za po go-
dine. Izvarećivne više postavljaju.

Na malo jedan broj 3 for.

Tračnički i administracija nalazi
se u Via Garibaldi br. 23

Stigao raste male listari, a zalogu sve pokvarit“. Nar. Pos.

Govor

narodnoga zastupnika dra. Dinka Vitezica,
izrečen dan 16. decembra u carevinskom
vjeću prigodom rasprave o pomorskom
pravilniku.

(Dalje.)

Nadalje predložio sam, da se ustanove
III. članka „Pomorske službene knjižice i
vjede“ ograniče na brodove duge plovitve,
te da nevirede za brodove druge i kratke
obalne plovitve, jer prouzrokuju velike i
nepotrebne potiske, a tim prieđe raz-
viku toga brodarstva. Predlog taj nebi-
jače žalobice prihvaćen. Stavili su dakle
u smislu opazaka g. zastupnika za Split
u podrobnoj raspravi kod § 3. predlog,
da se nostrome i piloti utvrđi među pod-
čestnicima. Obzirom na usposobljenje mor-
nara kratke obalne plovitve biti u takodjer
slobodan staviti predlog kod § 8.

U drugim točkama isao je po mojem
sudu g. zastupnik grada Splita predaleko.
Tako je izvrđio, da nebijahu o zakonskoj
osnovi sačinjeno trgovacke komore i lučki
kapetani. No kao što nam je njegova
preuzivenost g. ministar za trgovinu raz-
tumačio, bijaše prva osnova predložena
trgovackim komoram, da se u ovoj izrave,
a obziru na drugu osnovu bijase sazvan
odbor strukovnjaka iz obiju pole države,
koji je osnovu točno precirio i razpravio.
Taj prigror čini mi se dakle netemeljiti,
kao što i onaj, da nije u osnovi dosta
jasan udnoj kapetana napram brodovlast-
niku, te oznaka riječi „mornar“. Ovaj pred-
log spada u privatno pomorsko pravo,
koje nije jošte izrađeno, al se ne njem radi.
G. zastupnik za Split ustvrdio je taksodje,
da je mornar zapovjedniku izravan.
Počivalo je i vrlo čovjekoljubivo, što se
je g. zastupnik zauzeo za slabijega, nu-
kad toga valja biti veoma oprezan, jer
predost, koju se daje jednoj stranci, pada
na teret drugog.

Treba dakle nastojati, da se postigne
pravu sredinu, a po mojem sudu pazilo
se prilično u ovoj zakonskoj osnovi na

— Ajde opomenuti načelnika i za-
stupnike, da većeras imademo sjednicu,

— Valje, valje ţajer! uzvrpoljio se

starci Zranić i odeti.

Sjednicu nećemo držati u Bepovoj
ambi, jer bi se ipak moralo na posliedku
zastupnike nječim ponudit, pak kuđ je
već občinska zgrada tu, nek služi barem
za nješto. Stupimo unutar! Šijor Bepo vrli
se s dugačkom lutom u ustijeh modju za-
stupnici i razlaže im, da treba završiti
starci radoši u učiniti novi proračun. Ovi
nebudi liceni, zapalili i oni svoje čožote,
al malo slušaju Bepa, već radje veseloga
Zranića, smijuć se njegovim dosjetkom.
Sveća polako žari u tom dimu, al tim
jači je snijeh kad Zranić štrogod smotrijeg
reče.

— Već će biti dobro! veli načelnik
tajniku. Prestanite s timi računi, tá mi se
u Vas pouzdajemo!

— Da, da! potvrđuju ostali.

Sad je i Bepo stao pripovedati, te
tako im prošao večer, u ugodnu razgovoru,
a on će već zapisnik sutra po lazu za-
staviti.

IL

Kod ſijor Bepa buktila je velika vatra,
Debo kolji, koj je već nječikliko dana uz
ogranjtinjas, razplamuo se večeras, da je
milora, pri čem se cakle gospodareve oči,

PODLISTAK.

Tajnik.

Iz bedulskoga života.

I.

Šijor Bepo, toj suhunjavi starčić, što se
uneprestano hitoće, tare si ruke i žmiga glezni-
čima, velika je glava na Boduliji. Upitaj
samo mješćane i evo moje glave, ako ti
to svi neputuje. Ali i dalje poznat je Bepo
naravista, koji škola polazi, išlo je to kao
svoje učenosti — ta takva školarina, po loju, al on do tih smučnjakov, tim
da neima ciela arerna Istra, nego što velji
mu otinju privatnu pisariju, ajde de.
Istra, možda ni ciela prosvjetljenja Europa.
Treba reći istinu — Bepo je u tom kruhu proti tomu se neda, al da imadu i u nje-
go u red nos zabadati, to je ipak previše
ostario. A uz sav taj ogroman posao, koji
mu leži na plećima, kako same jestino služi-
— ta niti prije četrdeset i osme nebi ga
bio jestinje našao. Sretne li občine, kojih
je Bog da takva čovjeka návati!

— Netreba nam odvjetnika, govore ljudi.
Treba li si savjeti ili kakve pisarje, idi
samо k Bepu i on će ti to učiniti! kao po-
stotom pismu.

— Drage volje, hi, hi, hi! odvraća
Bepo. Pomoć cu vam prijatelju i pošto si
mu star razložio, stavi na papir, što bi
ocenio izmolio.

— Moja dužnost? pital ga.

— Malenkost, kao vama forint!

Mučno ti se čini za tako malo posla

jer si osvjeđen, da ga neima pod božnj
sunčem, koji bi li to bolje učinio.

— Hvala hepa! Gledat će Vas se
još čimgod spomenuti.

— Tako, tako! i odprati te do vrat-
iju, taruć si zadovoljno ruke.

— Treba odzlati rječ i još ga se čimgod
obješti, jer još možeš od njega imati po-
trebu. Jedna kokoš, dva pilića, kakav en-
dost.

Dok nije bio tog nearetnog mladnjeg
našeg naravista, koji škola polazi, išlo je to kao
ta svi neputuje. Ali i dalje poznat je Bepo
naravista, koji škola polazi, tim

za svoje učenosti — ta takva školarina, po loju, al on do tih smučnjakov, tim

da neima ciela arerna Istra, nego što velji
mu otinju privatnu pisariju, ajde de.

— Kako smo to mi Hrvati! govori
načelniku. Mi smo Boduli i govorimo po
bodulski, a oni smučnjaci, kad će biti

Hrvati neki idu pod Hrvatsku, prosto im
bilo.

— Da, da! potvrđuju načelnici.

— Još bi bijela ta derišad, nas iz-
kusne ljudi učiti primeti. Al ja će im
zasoltiti, opisat će ih sve i ka buntovnike.

— Nu i naša su djeca takva! hoće

da bude pri raci. Još oješto. Neugodno

je to u red polaziti, pa ga radje prene-

simimo u Bepovu robu, za ljudje je to na-

pokon svejedno — dajinu ostaje ista. Pa

načelnici je odatle ipak nječakova korist,
jer se još kad što popije kod tajnikapokoj
žamolje, a u uredu bi to bilo već teže. A

društvo! Togi je u Bepu uvjek u izobilju,
jer ga je Bog djecom i unuci prilično

počekao — dajinu ostaje ista. Pa

načelnici je odatle ipak nječakova korist,
jer se još kad što popije kod tajnikapokoj

žamolje, a u uredu bi to bilo već teže. A

društvo! Togi je u Bepu uvjek u izobilju,
jer ga je Bog djecom i unuci prilično

počekao — dajinu ostaje ista. Pa

načelnici je odatle ipak nječakova korist,
jer se još kad što popije kod tajnikapokoj

žamolje, a u uredu bi to bilo već teže. A

društvo! Togi je u Bepu uvjek u izobilju,
jer ga je Bog djecom i unuci prilično

počekao — dajinu ostaje ista. Pa

načelnici je odatle ipak nječakova korist,
jer se još kad što popije kod tajnikapokoj

žamolje, a u uredu bi to bilo već teže. A

društvo! Togi je u Bepu uvjek u izobilju,
jer ga je Bog djecom i unuci prilično

počekao — dajinu ostaje ista. Pa

pravu sredinu. Prigorio je nadalje proti stopram sramotu pred oči stavljenim saslijep-
ustanovom § 44, po kojem može vlastoik ljencem, koji tu prodali svojo glas-o, te
jednostrano obaliti plaću ako pozna, da biral talijansko predloženike. I mislim,
nije mornar sposoban za službu, za koju se je pogodio. Ali ja mislim, da je du-
statno za to postarano proti zloporubu.

S 129., po kojem je priznato mornaru
pravo kod pomorskih ureda, kojemu se naj-
prije približi, priuži se, te će ovaj o tom
ostati u ostalom gosp. zastupniku slobodno, da kod područne razprave proti
ojovoj ustanovi glasuje.

To vredi obziru na ustanove §. 50,
po kojem neimaju prava mornari na dio
plaće onoga druga, koji je iz sluke utekao.
I ovde je slobodno g. zastupniku, da gla-
suje proti ovom paragrafu.

Što se tiče pogrebnih troškova, o
kojih govor §. 60, to se je on pritužio i
proti tomu, premda neima tuj razlog,
pošto je odbor u njegovom smislu taj pa-
ragraf promjenio.

Ja sudim, da v. stoji oprieka između
glasovatelja, kakovo je g. zastupnik želio,
te između njegovih izjava, učinjenih na
početku njegova govor.

Gospodin jo zastupnik naime rekao
(čita): „Već odavna čutila se potreba po-
morskog pravilnika, koj bi odgovarao za-
bijevom napredka i stanju naše trgovacke
mornarice. Već god. 1844. priznade c. k.
dvorska komora svojom dekretom u c. k.
namjestništvo Primorja od dne 1. septem-
bra br. 32150/1071 to pomanjkanju. Od
tada je prošlo žalivo 45 godina; jedna
vlada dolsazila je za drugom, a ipak se nije
tomu zlu doskočilo. Pa dočim je većina
pomorskih država svoje zakonike, te njima
odgovarajuće naredbe, za trgovacku mornaricu
objelodunala, mora se Austro-Ugar-
ska jedina i danas u poslovima pomorskog
redarstva i pomorskog prava oslanjati na
zakone, koji bijaju izdati prije sto godina“.

Ako želi toliko g. zastupnik, da se
stvari u tom pogledu neku jednostavnost
i sustavni red izakonskog gradiva, to se
mora svakako zauzeti ovom glasom za to,
da stupi u život ovaj zakon, te nesmije
tako reču s puškom među žito.

Gdje se nemaju sačuvati cijelinu,
mora se zadovoljiti i sa jednim dijelom,
ako ne poznaju straha božjega, te ne na-
stoji pristojiti s čim više kršćanskih kri-
kira. Ja mislim, da neizkuju mornarom
nakonču dobroćinstva tim ako glasuje proti
tako potrebitomu zakonu. U ostalom gla-
sovac je — ako se nevarat — u odboru,
za prelaz u područnu razpravu.

Da vam dokazu kolikom čežnjom
nadekuju pomorci ovaj zakon, pročitati ču-
dozvolu g. predsjednika nekoja kralja,
uvesti iz jednoga pisma, što ga o ka-
tan bark-broda „Forza“ pisao na Rieku
svomu prijatelju, koji ga je meni odstupio.

(Konac slijedi.)

D O P I S I .

Iz Porečine koncem decembra 1889.
Hodio sam i ja koju reči o zadržajib izborih
za zemaljsko našu zastupstvo, nu kad
sam jur sjedio sa stolom s perom u ruci,
pomislih: nebi-li bilo bolje, da čekam svr-
šetak prvega zasjedanja sabora i poslije

kojini neprostano miga, kao u mješa.
Njegova debela polovicu posjela se u
drugi kut. U ruci joj žezlo, podulja že-
ljenna puhaljka, kojom neprestano brč-
eganj. Ostali prostor oko ognjišta zaprem-
ljen je što ženskadljom što muškarci. Be-
povimi kečermi i njihovimi muževi. Žene
njike pletu, njike predu, dočim muškarci
iz svojih krankih lulica puše, pljujući
neprestano uoganj. Stara se na to lju-
tu, a Bepo svakupit slegao ramenima, po-
gledav bojazljivo na njezinu žezlo. Raz-
govor teče prilično živo, to kadao freca-
se iskre kad gospodarica udari od lju-
tosti puhalicom po ognju.

— To nesmije biti, da se u starosti
pustiš poniziti veli ljetito žena. Ti i na-
čelnik morate svakako ostati!

— Ljaho to reći, odgovori bojazljivo
muž, al oni su sve sile napeli, da mo aruse.

— Tako je! nastavi zet Ante. Vele,
da načelnici radi isto čete VI.

— I mora! zakriješti staru. Što bi
onaj bedak tebe.

— U pripravi imadu već drugog pi-
sara, primjeti drugi zet.

— Zar onog djaka? upita staru. Lie-
pog mi tajnika, ta on se neznače ni pre-
kriziti.

— Nu vele, da će mu s početka po-
magati dok se urješa, koće opet pri zet.

— To je sve župnikovo maslo, koj-

se je pustio od one derišadi naputiti,

uzdahne Bepo.

Da, prokletstvo usluju doći mora vrhu
izdajicah!

Prije izbora Karadjć Vam je do-
lazio u pohode, s Vami se rukovao, Vas
zvao: „caro amico“; na dan izbora Vas
došao kocijom na susret, to Vas pratio do
Poreča i gledao i pažio, da se nebi od
Vas spotačao, te zlo si učinio. Poslije
izbora nije Vas pratio kući. Mislio si onu
poznatu: „Rob je svoju dužnost učinio,
rob neke se nosi“. Pak, što mislite, zašto
su gospoda prije izbora trčali od sela do
sela, od kuće do kuće i lovljiv ljudje?

Puno bilo lako toga napisao, nu znati
da mi prostor Vašeg lista to ne dopušta,
i s toga bit će kratek. Propali smo: 1. Jer
bi Vas podigli ih Vaše nevolje? Da bi
Vas učinili ljudje neodvisne? Ali zar nisu
tim delali za se, za svoje dobro i korist
te za Vašu propast? Doista, nu to nije
težko odgovoriti, i slični moralni bi vec
progledati?

Ugleđajte se u vrle i juračke Vr-
varaue!

Medju ostalimi obećanjima, s kojima bi
javu naši protivnici u vremenu izborih ne-
izjerno bogati, bilo i ovo: „Ako birate
nas, priskrbiti ćemo Vam školu, koju
nemate“. Reklo se je onda od naše vrane
bez simika nad sobom obstoju neemoze;
te zato od istoga ne samo zaparići, nego i
u materijalnu pomoć za svoje uzdržavanje
čekiriva. Fakut je, da neima jednoga
od sto, koji nebi bio uglađiven, da bez
svega „merkantant“ (trgovca) živi
nemoze; te ioga sliči ličnost, zanemare-
nujući svojih starih, nikakvog računanje
sa razmjerom među dohodci i potrošći.

Ovo računa učini ovogovor „merkantant“ za
se i za njega, on nikad sam ne računa,
ter je vendar njegov „merkantant“ naj-
poštujeta dušu na svetu; tko bi se dokale
u njega neudzao i mu ne vjerovao! A da
se on kod toga omržavi, „merkantant“
da se otovi, tko ga ne opazuje. Opazuje
pak to „merkantant“, te osobito građevine
knjige svoga dužnika dobro i marljivo
pružava. Neispusi ga iz rukih, dok ima
kapljice krv u njemu. Driži ga tiseno u
svojih pandjash, tā to mu donaš koristi
materijalnu a u vremenu izborih valja
da dužnik pleše, kako mu „merkantant“
svira. Propali smo napokon 4. jer u od-

virom čovjeku, ako nije stalau u sv. vjeti,
ako ne poznaju straha božjega, te ne na-
stoji pristojiti s čim više kršćanskih krie-
kira. Ja mislim, da neizkuju mornarom
nakonču dobroćinstva tim ako glasuje proti
tako potrebitomu zakonu. Ostatio u vremenu iz-
bora u n-šemu narodu toliko gudnih izda-
jicah i nesramnih prodanaca. Istina je to
žalostna, al valja ju spoznati i javno koriti.

To vrlo dobro razumiju naši protivnici i
zato plaže naš narod od crkve i svećenika.
U porečkoj občini prodavali su se u lje-
tošnjih izborih po dva forinti i za malo
vincine; a pošto su se našiderali, udri po
popu i po svrhom, koji ih na dobro, na
poštenje, za njihovu pravu korist nagovara
i napuštuje. Komu ne bi sreća od tuge po-
pučalo, kad vidi, da čovjek zaboravi, da
je čovjek, te se ponosi pod isto blago!

O braćo moja, dok ne poštujete Vi
samih sebe, neće Vas ni drugi poštovati!
A tko može poštovati čovjeka, koji sam
sebe prodaje? Vjerujte, da Vas prezire i
onaj, koji Vas je kupio. Vi tim šokom
ne samo sebi, nego i drugim, koji radi
prodanih Vaših glasova valja da pate.

— Samo da i njemu skupa s njima
nepresegade, zagrozi se stara.

— Svemu je kriva ta nesretna hrvats-
čina, oglasi se zet Niko, koj je do sada
suođio. Da vi čaća znadete hrvatski pisati,
sjegurno nebi do toga došlo.

— Pod starost neidem se više učiti.
Pak napokon talijanski piše cijeli naobra-
ženi svet, a i višim osobama je to posse
po volji.

— Slabo, budeš li se više osobu
pozdraviti, ljutito će mu žena. Tu zapo-
vieda načelnik i koga on odabere dobro
je odabran, a toga treba da sami radimo.
Ja sam već stvar promozgala. Oni zahtje-
vaju, da budu u zastupstvu sv. novi; dobro
nek bude na njihovu, jedino nek ostane
star načelnik. Za njega je većina. Ni

čemo međutim razrabiti, da li više ne-
budeš pod nijednom sieni tajnikom. Kad
pak bude zastupac, i načelnik odabran,
tad će nam biti već lakše. Za zastupnike
se neškrbi, kojignd bude, ti će biti s nama.

Idi ti Petre Čajima, oni su sjegurno sa-
kugljeni kod Perića, tog mutikase i kaži
mi, da mi odustajemo od horbe.

— Spasi me ženo, ti si urjok bila
moj spasitelj, jer ako ostanem vani, tad
smo propali.

— Uz svu tvoru učenost, ti si ipak
bluna, žec je žena. Da sam ja na trojem
mjestu, ido bi ave drugiye.

— Ta ništa neznaće bez tvoga znanja!
— I nesmije! Sutra si sjeguran.

(Konac slijedi.)

gradski nadraželjni izjaviti, da sjetira
zaključak i da će stvar vlasti izračuti.

Srbija: Unarodnoj skupštini raz-
pravljaju se mirno i trezno o zemaljs-
kom proračunu. Ovih dana vršili se
izbori za gradsko zastupstvo u Bio-
gradu. Birača nije došlo ni trećina.
Dne 18. pr. m. sklopljen je privre-
meno sporazumak između srpske vrede-
i zastupnika anglo-banke u pitaju-
monopola soli.

Bugarska: Dne 26. decembra
zatvorio je knez Ferdinand narodnu
skupštinu naglasiv njezin uspješan i
plodnosan rad. Na upit člana opozicije,
kako li stoji pitanje o priznaju
kneza Ferdinanda od strane vla-
stih, odgovorio je član vlade, da se
e u tom pitanju učinilo što bilo mo-
guće, no da svega nemože očitovati.

Njemačka: Iz Berlina javljuju,
da će knez Bismarck opet tražiti no-
vaca od sabora za vojničke svrhe.
Taj novac da se neće upotrijebiti za
nove puške il topove, već za nabavu
nove odjeće za vojsku. Tako Bismar-
cka glasila, al tko će tomu vjero-
vati? —

Franina i Jurina

Fr. Da j' bil nekakav končilj va Lovrane.

Jur. Ma da ja!

Fr. Pak, kako j' pasalo?

Jur. Komision da j' šal na lice mesta, da
su ju zeli na protokol i optili njoj
lepo 20 soldi multi.

Fr. A kemu to i zač?

Jur. Neka kravica, da se j' na place po-
tanećela.

Fr. Ter bi mogli uplet koš pak...
Jur. Pravo je, ma ki bi g. ponatal i pri-
vezeval?

Fr. Juman pul, onako studeh muži, bi
se načal jedan al drugi.

Fr. Jo bilo ča dobre ruke?

Jur. Ha, ruk ju bilo sakakeh, lego flik je
malo.

Fr. Brše ti poč va Pul k onemu deputatu,
ki...

Jur. Ja, da su kakove halotacijoni.

Fr. Kamo, Jurino, tako hitro?

Jur. Ravn, kume, va naš glavni grad, va
Poreč.

Fr. Ca si pozvan i ti va „dijetuju“

Jur. Ne, jer se jo i tako jur zapris; nego
me zvuu za svidoka...

Fr. Ča od onih stotin, s kim su kupovali
ljude, da glasuju talijanske kandidate?

Jur. Vero si ugorjal; a najveć me na-
pao je, da jih moram povidat kako
su bivali onoga maloga „duhitora“ iz
Poreča.

Fr. Poboštrića, to je bia pravi moral
— porečke-pazinske politike.

Različite vesti.

† Josip Batel. Iz Barbana pišu nam

30. decembra 1889. Dne 29. t. m. umro

je ovđe u Barbazu g. Josip Batel, vrli

Hrvat i poštanjak. Bilo mu 63 godine.

Škola visokih nje polazio, doli koliko

teču na jednoj gimnaziji u Italiji. Riedkom
marljivoču i nekom osobitom ljubavlju čo
povjetnih nauka postao je osobito marljiv
i ukupljati gradiva za povjet svih stran-
ih. O-tavio je četiri debela svezka u rukopisu.

Pred deset godina, kad je baš bio počeo u red
stavljati sabrano gradivo i pripravljati za
časopis, gubio sasvim očinju vid. Bio je ratren
rodoljub. S početka bavio se talijanskim
knjigom, za hrvatsko niti je sanjao. Često
je kazivao, da kad je počela izlaziti

„Naša Sloga“, da bi ju prezirno čitao, nu